

THÁI THUỢNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 93

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: 09/09/1999

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Chư vị đồng học, chào mọi người! Tiếp theo chúng ta xem câu thứ 39 của Cảm Ứng Thiên: “*Nhẫn tác tàn hại.*” (Nhẫn tâm làm ra việc tàn hại.)

Đoạn thứ 40 có hai câu “âm tặc lương thiện, ám vũ quân thân”. Từ đoạn này đến “mạn kỳ tiên sinh, bạo kỳ sở sự, cuồng chư vô thức, báng chư đồng học, hư vu trá ngụy, công kiết tông thân, cương cường bất nhân, ngân lệ tự dụng”, đến chỗ này là một đoạn lớn. Trong đoạn lớn này gần như mỗi một câu chính là một đoạn nhỏ, đều là nói về đại ác, đã nêu ra mấy thí dụ. Trong chú giải nói câu “nhẫn tác tàn hại” này là chuyên nói về sanh mạng loài vật, sát sanh, hại mạng. Sự việc này, hiện nay người thế gian gần như đã không được tiếp nhận giáo huấn của thánh hiền, đối với nhân quả ba đời gần như hoàn toàn không thể tiếp nhận, thêm vào đó là phong khí xã hội ngày nay tôn sùng công lợi, chỉ cầu lợi ích cá nhân, không màng đến sống chết của chúng sanh, còn đối với những động vật thì càng không cần phải nói, có thể nói là mặc tình giết hại, ăn nuốt. Đời này thời gian rất ngắn, thế nhưng ở ngay trong sinh mệnh ngắn ngủi này tạo những ác nghiệp, kết những oán thù này với chúng sanh thì đời đời kiếp kiếp đều không thể trả hết. Đạo lý cùng chân tướng sự thật này chỉ có trong kinh Phật nói được thấu triệt, trong Cảm Ứng Thiên cũng nói rất tường tận. Những hành vi này, thật ra mà nói đều xuất phát từ tâm tàn nhẫn, không có một chút lòng trắc ẩn, đến khi chính mình gặp phải tai nạn cũng sẽ không có người khác thương xót bạn. Vì sao vậy? Nghiệp nhân quả báo, tơ hào không sai. Trong chú giải nói rất hay: “*Mọi gốc thiện ở nơi từ*”, một niệm từ bi là nguồn gốc của các thiện; “*muôn gốc ác ở nơi nhẫn*”, là tàn nhẫn, cho nên họ dám làm tất cả ác mà không hề kiêng dè. “*Bỏ nhẫn, hành từ*” thì ngay nơi đó là công đức của Phật, Bồ-tát, thánh hiền, chúng ta học Phật, muốn làm thánh, làm hiền thì phải bắt đầu làm từ ngay chỗ này.

Nhưng mà thế nào gọi là từ bi? Thế nào gọi là tàn nhẫn? Tương thô thì hiển nhiên dễ thấy, tương vi tế thì không dễ gì thấy được rõ ràng. Trong Liễu Phàm Tứ Huấn nói rất hay, thiện có chân thật, có giả dối, có lệch lạc, có viên mãn, ngài đã nói rất nhiều. Có thể thấy đối với những chỗ như vậy, chỗ vi tế, nếu bạn không

có trí tuệ, không có học vấn thì bạn không thể nhìn ra. Ở xã hội hiện tiền, việc như đúng mà sai thì quá nhiều, quá nhiều, không thể nêu hết. Nếu chúng ta tin vào năng lực quan sát của mình, tin vào cách nhìn của mình, tin vào cách nghĩ của mình thì luôn luôn tạo thành lỗi lầm cực lớn, không thể cứu vãn. Chúng ta xem thấy những nhân vật trong lịch sử, họ giết hại ngàn vạn người, hàng triệu người, nếu bạn truy tìm nguyên nhân căn bản của họ, chính là họ tin vào cách nghĩ của họ, tin vào cách nhìn của họ. Đại chiến thế giới lần thứ nhất, đại chiến thế giới lần thứ hai chính là họ tin tưởng vào cách nhìn, cách nghĩ của chính mình, khiến cho biết bao nhiêu người phải chịu tai họa, tạo ra vô lượng vô biên tội nghiệp. Ngày nay chúng ta không có quyền lực như họ, không có địa vị uy thế giống như họ, thế nhưng ở ngay trong đời sống thường ngày, không biết cẩn thận, không biết cầu trí tuệ, tùy theo vọng tưởng, phân biệt, chấp trước của chính mình thì cũng tạo tội nghiệp giống như vậy. Ảnh hưởng của tội nghiệp, chúng ta làm gì biết được? Vì vậy, chúng ta khởi tâm động niệm, lời nói việc làm không thể không cẩn thận.

Ngày trước, người đi học lấy Khổng phu tử, lấy Mạnh phu tử làm tấm gương; người học Phật thì lấy Bốn sư Thích-ca Mâu-ni Phật, lấy thập đại đệ tử của Phật làm tấm gương cho chúng ta tu hành, chúng ta có một nơi nương tựa, có chỗ quy về, vậy phải thật học mới được. Học Phật ở trên cửa miệng, học Phật trên hình thức, không phải chân thật dùng khuôn mẫu của Phật Bồ-tát để đắp nặn chính mình thì ngay trong đời này sẽ không dễ gì thành tựu, cùng lắm là kết duyên với Phật mà thôi, giống như chúng ta từ vô lượng kiếp đến nay, đời đời kiếp kiếp kết duyên với Phật mà không có thành tựu. Vậy chúng ta nghĩ xem những người thành tựu đó, người thành tựu có hai loại: một loại là Bồ-tát thị hiện, giảng kinh thuyết pháp cho tất cả chúng sanh, chúng ta cũng rất mong mỏi học theo nhưng rất khó làm được; ngoài ra có một loại, đích thực là chúng sanh đương cơ, sự thành tựu của những người đó luôn không ngoài trầm lặng ít nói, thành thật tu hành.

Quý vị nếu tỉ mỉ quán sát niệm Phật đường chúng ta, bạn xem người niệm Phật vãng sanh, vãng sanh là thành tựu, thoát tướng hiếm có. Sau đó xem lại lúc họ còn sống, nhất là biểu hiện một, hai năm trước khi vãng sanh thì chúng ta có thể quán sát ra, phàm là người tu hành có thành tựu thì họ bớt nghĩ, bớt việc. Chân thật là việc nhiều không bằng ít việc, ít việc không bằng không việc gì, tâm của họ mới thanh tịnh; tâm thanh tịnh chính là niệm Phật tam-muội, cho nên công phu của họ đặc lực. Vọng tưởng rất nhiều, tạp niệm rất nhiều, lời thừa rất nhiều

thì bạn ở trong cửa Phật, bất luận tại gia hay xuất gia cũng chỉ là tu phước mà thôi! Giảng kinh thuyết pháp, nếu như vọng niệm vẫn nhiều, vọng tưởng vẫn nhiều, ngoại duyên vẫn nhiều, cũng là phước báo hữu lậu thế gian, không phải công đức. Quý vị nhất định phải làm cho rõ ràng, công đức là tâm thanh tịnh. Vọng tưởng của bạn năm nay ít hơn năm trước, tháng sau giảm ít hơn tháng trước, đây là công đức; ngoại duyên cũng ít, đây là hình dáng của công đức.

Chúng ta là phàm phu, là sơ học, không phải Bồ-tát ứng thế. Bồ-tát ứng thế thì không vấn đề, tâm địa các ngài thanh tịnh bình đẳng, không lệch về bên nào, vậy thì được! Công phu của chúng ta chưa đạt đến cảnh giới này, nếu muốn ở ngay đời này thành tựu, nhất định phải dựa vào chọn lựa của trí tuệ chính mình. Trong *thất giác chi*, điều thứ nhất là “trạch pháp”, chọn lựa pháp môn tu học có lợi đối với chính mình, chọn lựa hoàn cảnh đời sống có lợi đối với tu học của chính mình, phòng ngừa dụ hoặc, phòng ngừa quấy nhiễu, hy vọng đời này không đến nỗi luống qua vô ích, đó là người có trí tuệ chân thật, người chân thật có thành tựu. Chính mình phải có tâm nguyện này, nhất định phải cầu Phật Bồ-tát gia trì, không có Phật lực gia trì, phàm phu chúng ta không làm được. Trước đây, thời kỳ tôi còn đang cầu học, lúc vừa mới ra hoàng pháp, khó khăn trùng trùng, cả đời tôi đều bị giày vò, thế nhưng tôi bằng lòng nhận chịu, thầy nói với tôi, đời này đều là Phật Bồ-tát an bài cho chúng ta. Cho nên bất luận hoàn cảnh thế nào, tôi đều vui vẻ tiếp nhận, tôi ở trong đây tôi luyện chính mình, đem phiền não tập khí của chính mình gọt giũa cho hết, vậy mới có được một chút thành tựu. Không chịu đựng được khảo nghiệm thì chắc chắn không thể thành tựu.

Chọn lấy hoàn cảnh tu học là mấu chốt thành bại ngay trong đời này của chúng ta. Trong một đời của tôi cũng gặp được rất nhiều người nhiệt tâm, muốn giúp đỡ tôi, nhưng tôi không tiếp nhận, tôi chỉ tiếp nhận một người chăm sóc là Hàn quán trưởng, người hiểu được đạo lý này không nhiều. Một người chăm sóc, tôi chỉ cảm tạ, cảm ơn một người; tám người, mười người chăm sóc, tương lai tôi phải cảm ơn tám người, mười người, không phải mệt chết sao! Đạo lý này phải nên biết. Có rất nhiều người có hoàn cảnh tốt hơn nhiều so với Hàn quán trưởng, tôi đều như như bất động, người ta bố thí ân huệ, không dễ tiếp nhận đâu, tương lai bạn phải báo ân. Một nơi ở không tốt, lại đổi một nơi khác; ở lại thấy không tốt, lại đổi một nơi khác nữa, vậy thì cả đời của bạn xong rồi, ai dám lo cho bạn nữa? Trung Quốc ở vào thời xưa, người xuất gia là quả đơn, quả đơn là việc của thầy tri khách, thầy tri khách nhất định sẽ hỏi: “Bạn từ nơi đâu đến? Bạn ở nơi đây bao lâu? Trước đây đã ở qua những nơi nào?” Nếu như bạn ở mỗi một nơi

trong thời gian rất ngắn, vậy trong lòng thầy tri khách sẽ rất rõ ràng, con người của bạn không dễ ở, sẽ không muốn lưu giữ bạn. Nếu bạn ở một nơi đều là từ ba đến năm năm thì bạn là một người không tệ, có thể ở chung với đại chúng, người ta sẵn lòng lưu giữ bạn. Từ ngay chỗ này liền có thể quan sát được là bạn có thể nhẫn nhục không, bạn có tâm nhẫn nại không. Chúng ta nghĩ thử xem chính chúng ta có tâm nhẫn nại lớn bao nhiêu thì sẽ có thành tựu lớn bấy nhiêu; bạn có sự nhẫn nhục lớn bao nhiêu thì bạn có định tuệ lớn bấy nhiêu. Ở chung với người mà không thể nhẫn, hoàn cảnh làm việc không thể nhẫn thì thành tựu của người này chắc chắn có hạn.

Trong câu kinh văn này, không những đối với “người”, “việc” phải có thể nhẫn, mà với “vật” cũng phải có thể nhẫn, vật ở đây thông thường là chỉ cho động vật nhỏ. Nhìn thấy những động vật nhỏ này, chúng ta có khởi ý niệm không? Trong đời quá khứ, ta cũng đã từng giống như chúng vậy, có khởi lên ý niệm này hay không? Ngay đời này nếu như không thể vãng sanh, đời sau kiếp sau khả năng giống như chúng sẽ rất cao. Nếu như ý niệm này hiện tiền, đây gọi là thí giác, bạn bắt đầu giác ngộ, bạn sẽ khích lệ chính mình, sẽ cảnh giác chính mình, không dám giải đãi. Chúng ta đời đời kiếp kiếp đã làm qua kiến, đã làm qua muỗi, cũng đã làm qua ruồi, bất cứ thân gì cũng đều đã nhận qua, nhưng đều quên sạch! Chúng ta cũng đã từng đọa địa ngục, cũng đã từng làm ngựa quỷ, cũng đã từng làm thiên vương, một giấc mộng dài mà còn tiếp tục muốn gặp những ác mộng này nữa hay sao? Cho nên, đối với tất cả động vật phải có tâm từ bi, phải yêu thương chúng, phải chăm sóc chúng. Nghĩ đến ta không khác gì với chúng, chỉ là thân tướng không giống nhau mà thôi, phương thức đời sống không giống nhau mà thôi. Tàn nhẫn là tâm của ba đường ác, là ở cõi thấp trong sáu cõi, trong tâm thường ô nhiễm hung ác tàn nhẫn, trong khoảng chớp mắt thì vào địa ngục, ngựa quỷ, muốn làm thân súc sanh cũng không dễ được, chúng ta làm sao có thể không cảnh giác? Tốt rồi, hôm nay thời gian đã hết, chúng ta giảng đến đây.